

Antoisa bussimatka

Oli juhannuspäivän ilta, olin palaamassa bussilla kotiin keskikesän juhlanvietosta. Sää suosi meitä suomalaisia tänä vuonna jo hyvissä ajoin. Useita hellepäiviä oli takanapäin ja vedet olivat lämmenneet sopiviksi. Kokon poltto tosin jäi haaveeksi kuivuuden vuoksi. Aina ei voi saada kaikkea!

Päätepysäkiltä lähdettäessä meitä oli vain kolme, mutta reitin varrella on muutama helsinkiläisten, myös turistien, suosima ulkoilualue. Niinpä kyytiin tuli kansaa mahtavat rinkat selässään hienoinen savun tuoksu kintereillään. Ruuan valmistus oli ilmeisesti sujunut avotulella, vaikka kokko ei syttynytäkään. Retkeilyalueilta löytyy onneksi juuri tähän tarkoitukseen sopivia tulisijoja valmiine polttopuineen.

Lapsiperheitäkin oli liikkeellä. Käytävän toiselle puolelle tuli äiti ja kaksi pientä tyttöä, taisivat olla kaksosia. Isä piti huolen rattaista ja muusta mukana kulkevasta. Äiti kyseli tyttöjen vaatteiden perään, lähtö on tällaisissa tilanteissa aina kiireinen.

Yhteinen penkki kävi ahtaaksi. Toinen tytöistä ei nähnyt ulos ja toista häiritsi äidin käsivarsi.

- Ota se pois, en halua!

Varmaan kaikenlaiseen tottunut äiti selitti että käsivarsi toimii vähän samalla lailla kuin turvavyö.

Seuraava jutun aihe koski autonkuljettajaa. Toinen tytöistä kyseli, missä kuski istuu.

- Onko se tuolla perällä?

Autoja ohjataan edestä, äiti selitti. Eihän kuljettaja muuten näe, mihin ajaa.

Matkamme jatkui ja bussi pysähteli. Porukkaa lähti ja uusia tuli. Yritin varjella tungoksessa parhaan kykyni mukaan pionikimppua jonka olin saanut lähtiessäni. Terälehdet alkoivat jo nuokkua bussin lämmössä. Joku muukin oli kiinnostunut kukistani. Pieni vaalea kiharapää kurkisti äidin takaa ja tyttö sanoi:

- Minä haluan tuollaisen kukan.

Äiti selitti että ne ovat tädin kukkia. Mutta lapsi vain intti. Silloin äiti jatkoi viisaasti selitystään. Ei me voida saada kaikkea, mistä tykätään. Katsellaan vaan noita kauniita värejä.

Aina ei voi saada kaikkea!

Mutta mitä kaikkea meillä täällä Suomessa onkaan! Tämä lause ei ole tarkoitettu miksikään turhantärkeäksi opetuksesi, vaan vilpittömäksi kiitokseksi Jumalalle ja isänmaalle etuoikeudesta saada syntyä tänne ja asua juuri täällä. Jos emme aina itse tätä muista, eri puolilta maailmaa tulevat turistit ovat valmiit kertomaan sen meille. On talven kaamos ja revontulet, kevään heleä vihreys ja valtava kasvuvoima, kesän yöttömät yöt, syksyn ruskan väriloisto...

Päivä pitenee jo, mutta yhä valoa riittää.